

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. София, 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100508444 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 10.05.2021 год., постановено по гр.дело №52872/2019 год. по описа на СРС, ГО, 74 с-в, СЛ. П. СЛ. е осъден да заплати на „М.Б.“ ООД по иск с правно основание чл. 203, ал. 2 КТ вр. с чл. 45 ЗЗД сумата от **7 980 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди – нереализирана печалба от сделки, които са осъществени от ответника чрез извършване на конкурентна дейност през периода от 15.07.2019 год. до 09.09.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 13.09.2019 год. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски по делото в размер на 1 217.49 лв., като искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 20 000 лв. и ищецът е осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените разноски по делото в размер на 901.15 лв.

Срещу решението в частта му, в която е отхвърлен предявения иск, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ищеца „М.Б.“ ООД. Жалбоподателят поддържа, че по делото били установени възникването на трудово правоотношение между страните, прекратяването му и основанията за това. Безспорно било между страните, че ответникът е създал търговско дружество с наименование „Ч.с.“ ООД в срока на трудовия договор, с предмет на дейност, сходен на осъществявания от ищеца, както и сключването на договори от страна и на двете дружества с едни и същи клиенти по възложени услуги по подбор на персонал. Следователно правилно СРС бил приел, че

ответникът е осъществил лично и чрез регистрираното от него търговско дружество пряка конкурентна дейност. При условията на умишъл на извършените от него действия и на характера им на застрашаващи търговските тайни на неговия работодател, ответникът се бил възползвал от ресурсите на компанията и от поверената му конфиденциална информация, като я бил разпространил на трети неовластени лица и я използвал за нелоялно привличане на клиенти на ответното дружество – това се установявало от съвкупната преценка на събраните доказателства по делото. СРС бил приел, че претенцията за вреди във формата на пропуснати ползи е основателна до размер на 7 800 лв., която сума била съизмерима на фактурираното възнаграждение към „О.“ ЕООД за извършена в полза на последното консултантска дейност /в т.ч. действия по добро на персонал/. Първоинстанционният съд обаче неправилно бил приел, че за другите две дружества, за които имало данни за издадени фактури /“А.Б.“ АД и „Т.Ю.Л. – ВеликО.ания“/ не били събрани доказателства ответникът да е извършвал посредничество. От доказателствата по делото било видно, че ответникът бил реализирал посреднически услуги и по-конкретно подбор на персонал, а и същият не бил оспорил това обстоятелство. Ответникът бил осъществил неоторизирани контакти извън служебните си задължения и с трите горепосочени дружества, а ищецът имал сключени договори за посреднически услуги по подбор на персонал и с трите дружества, като по всеки от тях предоставената услуга се вменвала в понятието „селекция/селектиране“. Именно селектирането на най-подходящия кандидат/кандидати по всеки от договорите бил финалният елемент от фактическия състав на дължимостта на посредническото възнаграждение. Неправилно обаче СРС бил приел, че селектирането се отъждествява със сключването на трудови договори с одобрените кандидати. От една страна това противоречало на извода за дължимост на сумата от 7 800 лв., доколкото нямало данни за сключени трудови договори между кандидатите, подбрани от дружеството, учредено от ответника и „О.“ ЕООД. Отделно от това действията по назначаване по принцип били прерогатив само и единствено на дружеството-клиент, тъй като само последното се явявало работодател по смисъла на КТ. Посредникът нямал участие във фазата на оформяне на документите по трудовото правоотношение и съответно не носел отговорност пи несклучването на трудов договор. Посредническите услуги имали за резултат трудово правоотношение между клиента и подбрения кандидат и не постъпването на последния на работа, а само одобрението /приемането/ на селектирания най-подходящ кадър – във форма, съгласувана между страните /търговци/, било основание за дължимостта на възнаграждението. Посредническите услуги по подбор на персонал в трите дружества били договаряни и изпълнявани както от ищеца, така и от дружеството, регистрирано от ответника. Сигурната възможност за увеличаване на имуществото на ищеца била осуетена от умишлените действия на ответника, поради което и последният трябвало да понесе отговорност за нанесените вреди. Ето защо моли решението на СРС да бъде отменено в обжалваната му част, а искът – уважен. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата СЛ. П. СЛ. счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено в обжалваната от ищеца част. Поддържа, че по делото не било установено, че са

били сключени договори с дружествата с едни и същи клиенти по възложени услуги за подбор на персонал. Предоставените от ищеца услуги по договорите за посреднически услуги с „А.Б.“ АД, „О.“ ЕООД и „Т.Ю.Л. – ВеликО.ания“ били с изтекъл срок – много преди процесния период, като нямало данни за подновяването им, като липсвали и доказателства за съществуването на последното от посочените дружества. „А.Б.“ ООД било заличено на 31.07.2017 год., като нямало данни за негов правопреемник. Доколкото въобще „Ч.с.“ ЕООД било извършвало посредническа дейност по набиране на персонал, то това се било случило след прекратяване на трудовото правоотношение между страните. Освен това обичайна практика било клиентите да набират работници/служители едновременно чрез няколко дружества-посредници с цел по-бързо набиране и намиране на подходящите служители. Недоказан бил и фактът, че ищецът не е успял да предостави услуги на дружествата за цитираните позиции и да получи възнаграждение. Поверената на ответника информация от работодателя била общодостъпна за всички служители – консултанти. Поверителната информация не била „разпространена“ до трети лица, а била изпратена до различни електронни адреси на едно и също лице – служител на ищеца. Т.е. тази информация била изпращана с цел улесняване изпълнението на трудовите задължения от страна на ответника. В този смисъл не били налице елементите от фактическия състав по чл. 203, ал. 2 КТ. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Срещу решението в частта му, в която е уважен предявения иск, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника СЛ. П. СЛ.. Жалбоподателят поддържа, че неправилно СРС бил приел, че е разпространявал противоправно „поверителна информация“, собственост на ищеца, без негово съгласие и че бил осъществявал конкурентна дейност чрез регистрирано от него дружество, като по този начин причинил вреди във формата на пропуснати ползи на ищеца. В случая не били налице всички елементи от фактическия състав по чл. 203, ал. 2 КТ. Ответникът с оглед трудовата си дейност разполагал с информация – данни за клиенти на работодателя, но тази информация била общодостъпна за всички служители – консултанти. Поверителната информация не била „разпространена“ до трети лица, а била изпратена до различни електронни адреси на едно и също лице – служител на ищеца. Т.е. тази информация била изпращана с цел улесняване изпълнението на трудовите задължения от страна на ответника. Липсвали и доказателства, че ответникът бил извършвал конкурентна дейност. Не следвало да бъдат кредитирани показанията на разпитания по искане на ищеца свидетел. Последният бил зависим от ищеца, а отделно от това бил в конфликт с ответника, като имал отношение към уволнението му. Неправилно първоинстанционният съд бил приел, че сключеният от „Ч.с.“ ЕООД договор от 15.07.2019 год. с „О.“ ЕООД имал за предмет предоставянето на консултантски услуги, изразяващи се основно в следене и проучване на интернет пространството с цел популяризиране дейността на възложителя „О.“ ЕООД, но всъщност услугите имали характера на предоставено посредничество при подбор на персонал, както и че впоследствие – след уволнението на ответника, „Ч.с.“ ЕООД започнало да фактурира суми на „О.“ ЕООД за извършени услуги, свързани с персонал, като липсвали данни за изменение на този договор или за сключването на нов такъв с различен предмет. Между

посочените дружества били налице две договорни правоотношения, а именно договор за консултантски услуги от 15.07.2019 год. и договор за предоставяне на посреднически услуги по наемане на работа от 08.10.2019 год., който бил сключен след уволнението на ответника. Видно било от преписката на КЗК, че ответникът не бил извършил нито едно от конкретните нарушения, за които комисията била сезирана от ищеца. Наложена на „Ч.с.“ ЕООД санкция било по чл. 29 ЗЗК, като КЗК била приела, че не е налице реално увреждане на интересите на ищеца, а само че било възможно да възникне такова увреждане. Ето защо моли решението на СРС да бъде отменено в обжалваната му част, а искът – отхвърлен. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата „М.Б.“ ООД счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено в обжалваната от ответника част. Поддържа, че по делото били установени възникването на трудово правоотношение между страните, прекратяването му и основанията за това. Безспорно било между страните, че ответникът е създал търговско дружество с наименование „Ч.с.“ ООД в срока на трудовия договор, с предмет на дейност, сходен на осъществявания от ищеца, както и сключването на договори от страна и на двете дружества с едни и същи клиенти по възложени услуги по подбор на персонал. Следователно правилно СРС бил приел, че ответникът е осъществил лично и чрез регистрираното от него търговско дружество пряка конкурентна дейност. Всички консултанти на ищеца трябвало да осъществяват дейността си при стриктно спазване на вътрешните правила за сигурност на информацията и да съхраняват данните, до които имат достъп, с максимално внимание, доколкото същината на тази информация била такава, че можела да повлияе на бизнеса и репутацията на дружеството, ако бъде разпространена извън кръга на оторизираните лица. Конфиденциалната информация можело да се изпраща само до адреси, вътрешни за компанията, а до трети лица – само с разрешението на дружеството и ако е с цел изпълняване на служебната дейност. Показанията на свидетеля К.Б. трябвало да бъдат кредитирани, както бил приел и СРС. Производството по оспорване на уволнението на ответника по гр.дело №64707/2019 год. по описа на СРС, ГО, 77 с-в, отдавна било приключило с влязло в сила решение. Нелоялното привличане на клиенти и сключването на договори чрез дружество с наименование, сходно на ищцовото дружество, както преди, така и след датата на прекратяване на трудовия договор на ответника, чрез използване на фирмени ресурси и конфиденциална информация, представлявало нарушение, водещо до вреди /пропуснати ползи/. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на всяка от насрещните страни, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане частичен иск с правно основание чл. 203, ал. 2 КТ вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните части. Не е допуснато нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно. Във връзка с доводите в жалбата следва да се посочи следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 2 КТ за вреда, която работникът или служителът е причинил умишлено на работодателя – т.е. трябва да е действал противоправно, осъзнавайки вредните последици, които ще настъпят от действията му, целейки или допускайки настъпването им, отговорността се определя от гражданския закон – т.е. чл. 45 ЗЗД.

Следователно основателността на предявения иск е обусловена от установяването на следните правопораждащи факти: наличието на трудово правоотношение с ответника към момента на причиняването на вредите; деяние; противоправност на деянието; вреда; причинна връзка между деянието и вредата, както и че ответникът е причинил умишлено твърдените вреди. Всички посочени предпоставки за реализиране на отговорността по чл. 203, ал. 2 КТ са в доказателствена тежест на работодателя.

Когато отговорността следва да се квалифицира като отговорност за вреди, причинени умишлено от работника или служителя, в дължимото обезщетение се включва и пропуснатата полза, при наличието на предпоставките за това, във всеки конкретен случай – виж Решение № 215 от 26.05.2015 год. на ВКС по гр.дело № 234/2015 год., IV г. о., ГК и Решение № 8 от 1.02.2018 год. на ВКС по гр.дело № 1111/2017 год., IV г. о., ГК. Пропуснатите ползи са неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора. При липса на достатъчно доказателства за размера на причинената вреда, съдът определя нейния размер по своя преценка или като вземе предвид заключението на вещо лице, съгласно чл. 162 ГПК.

В разглеждания случай е безспорно във въззивното производство, че на 16.01.2018 год. между страните е възникнало трудово правоотношение, по силата на което ответникът е изпълнявал длъжността „професионален консултант“. Според уговореното в договора и представената по делото длъжностна характеристика за длъжността „професионален консултант“, ответникът е имал основни задължения да подбира кандидати с оглед ефективно обслужване и изпълнение на поръчки/заявки от клиенти, да идентифицира подходящи кандидати и предприема действия относно тяхното привличане с оглед регистрирането им в компанията; да интервюира, проверява уменията и компетенциите на кандидатите, комуникира с всеки от тях, както и да не разпространява конфиденциална информация за компанията и да не изпълнява работа или да сключва сделки в рамките на предмета на дейност на работодателя под каквато и да е форма, както и да не извършва каквато и да е работа или да съдейства по какъвто и да било начин за извършването на работа, еднаква или сходна с или конкурентна на дейността на работодателя или засягаща бизнес интересите му /виж чл. 9.3 от трудовия договор/.

Това правоотношение било прекратено на 09.09.2019 год. със Заповед №9178 от 09.09.2019 год. на управителя на ответното дружество, с което на ответника е било

наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 190, ал. 1, т. 4 КТ – извършване на конкурентна на работодателя дейност и разпространяване на поверителни за него сведения.

С решение от 06.02.2020 год., постановено по гр.дело №64707/2019 год. по описа на СРС, ГО, 77 с-в, което не се спори, че е влязло в сила, са били отхвърлени предявените от СЛ. П. СЛ. срещу ищцовото дружество искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ за признаване за незаконно и отмяна на уволнението, извършено с горепосочената заповед, за възстановяването на С.С. на заеманата преди уволнението длъжност „професионален консултант“ и за заплащане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за периода от 09.09.2019 год. до 09.03.2020 год. в размер на 7 200 лв.

На 10.07.2019 год. ответникът е регистрирал търговско дружество „Ч.с.“ ЕООД /като същият е негов едноличен собственик на капитала и управител/, чието наименование представлява буквален превод от английски на част от наименованието ищцовото дружество, което е с предмет на дейност, включващ разработване на бизнес и инвестиционни проекти; бизнес и управленски консултации; технологично осигуряване; управление, като е извършвал консултантски.

Установено е, че постоянни клиенти на ищеца са „О.“ ЕООД /виж оферта от 20.12.2018 год., приета на 08.01.2019 год./, „А.Б.“ ООД /виж оферта от 24.07.2018 год., приета на 26.07.2018 год./ и „Т.Ю.Л.“ – чуждестранно търговско дружество, регистрирано във ВеликО.ания /виж оферта от 17.04.2019 год., приета на 22.05.2019 год./.

Предмет на възникналото между ищеца и „О.“ ЕООД правоотношение е осигуряването на подбор на кандидати за постоянни позиции на клиента: 34 складови работници /хамали, пикъри, опаковчици, водачи на кар/, при цена на услугата в размер на 1 месечна брутна заплата/складови работници. В изпълнение на този договор ищецът издал 2 бр. фактури и 1 бр. кредитно известие за сума в общ размер на 3 405 лв., с посочено наименование на услугите „назначение на Ю.Г., Д.П. и Ц.П.“.

На 15.07.2019 год. е бил сключен договор за консултантски услуги между „Ч.с.“ ЕООД и „О.“ ЕООД, със срок от 3 месеца и при уговорено възнаграждение, съгласно обема възложена и изпълнена работа, при ставка в размер на 300 лв. за отработен час с включен ДДС, като във връзка с изпълнението му „Ч.с.“ ЕООД е издало 5 бр. данъчни фактури през периода от 29.07.2019 год. до 26.08.2019 год. за суми в общ размер на 7 970 лв., с посочено наименование на услугите – „Консултантски услуги“, общо количество услуги – 7 бр., а за периода след това до 01.10.2019 год. – 3 бр. данъчни фактури за суми в общ размер на 8 728 лв., с посочено наименование на услугите – „Консултантски услуги“, общо количество услуги – 7 бр., т.е. фактурирани са общо 14 бр. услуги на стойност 16 698 лв.

На 02.10.2019 год. е бил сключен договор за предоставяне на посреднически услуги по наемане на работа между „Ч.с.“ ЕООД и „О.“ ЕООД, при уговорено възнаграждение в размер на 1 брутно месечно възнаграждение/избран кандидат.

На 08.10.2019 год. е бил сключен договор за предоставяне на посреднически услуги по

наемане на работа между „Ч.с.“ ЕООД и „О.“ ЕООД, при уговорено възнаграждение в размер на 1 брутно месечно възнаграждение/избран кандидат.

За периода от 03.10.2019 год. до 09.10.2019 год. „Ч.с.“ ЕООД е издало 3 бр. данъчни фактури, по които получател е „О.“ ЕООД за сума в общ размер на 4 360 лв. /с посочено наименование на услугата – „Консултантски услуги, свързани с персонал“/.

На 27.09.2019 год. „О.“ ЕООД отправило към „Ч.с.“ ЕООД предложение за партньорство с искане за изпращане на търговска оферта за условията, при което би бил сключен договор за предоставяне на посреднически услуги по наемане на работници/служители за нуждите на „О.“ ЕООД. В тази връзка „Ч.с.“ ЕООД изпратило на „О.“ ЕООД оферта от 02.10.2019 год., която била приета същия ден и на 02.10.2019 год. между посочените дружества бил сключен договор за предоставяне на посреднически услуги по наемане на работа, с предмет подбор на кандидати за следните постоянни позиции за клиента: складови работници, електрокаристи, координатор проекти, специалист телекомуникация и оператор заявки, при цена на услугата 1 брутно трудово възнаграждение/позиция.

С решение № 123 от 12.03.2020 год. на Комисията за защита на конкуренцията /КЗК/, постановено по преписка №КЗК 885/2019 год., за което не се спори, че не е било обжалвано и е влязло в сила, е било установено извършено нарушение по чл. 29 от Закона за защита на конкуренцията /ЗЗК/ от страна на „Ч.с.“ ЕООД, като на дружеството е била наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв., като е било установено също така, че не е извършено нарушение по чл. 35, ал. 2, чл. 36, ал. 1 и чл. 37, ал. 1 и 2 ЗЗК от страна на „Ч.с.“ ЕООД, както и не е извършено нарушение по чл. 29, чл. 35, ал. 2, чл. 36, ал. 1 и чл. 37, ал. 1 и 2 вр. с чл. 2, ал. 1, т. 4 ЗЗК от страна на СЛ. П. СЛ.. По правилото на чл. 108, ал. 4, изр. 2 ЗЗК, решението на КЗК има обвързваща сила за гражданския съд относно факта на нарушението и нарушителя.

Въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства, гласните доказателства чрез разпита на свидетеля Калоян Красимиров Беличовски, които при преценката им /в т.ч. по реда на чл. 172 ГПК/ следва да бъдат ценени като ясни, последователни, убедителни и кореспондиращи с останалия доказателствен материал по делото и заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-техническа експертиза, която подлежи на кредитиране /чл. 202 ГПК/, настоящият съдебен състав приема за установено, че при действието на трудовия договор между страните, докато е имал улеснен и безпрепятствен достъп до клиенти и ресурси на работодателя, в т.ч. като е използвал служебния си имейл, за да изпраща документи, ответникът е извършил подготвителни действия с цел улесняване на стартирането и развитието на собствена търговска дейност чрез „Ч.с.“ ЕООД /при избор на сходни на ищцовото дружество фирмено наименование и търговска идентичност/ – осъществявал е контакти и е отправял предложения/оферти за набиране на персонал към клиенти и освен това в качеството си на управител на „Ч.с.“ ЕООД е сключил договор за консултантски услуги с „О.“ ЕООД, с което дружество ищецът се е намирал в установена договорна връзка,

като по този начин е отклонил този клиент на ищеца в полза на „Ч.с.“ ЕООД. Следва да бъде посочено също така, че съобразно правилото на чл. 108, ал. 4, изр. 2 ЗЗК, решението № 123 от 12.03.2020 год. на КЗК има обвързваща сила за гражданския съд относно факта на нарушението и нарушителя /в частност „Ч.с.“ ЕООД, т.е. посоченото дружество се явява конкурент на ищеца/.

Следователно налице са предпоставките за реализиране на имуществената отговорност на ответника, тъй като е налице умишлено причиняване на вреда чрез осъществяване на конкурентна търговска дейност при нарушаване на забраната за осъществяване на конкурентна дейност – противоправно деяние, извършено виновно предвид обективните му особености – ответникът е съзнавал и искал настъпването на последиците; имуществени вреди – пропуснатата печалба от нереализирана търговска сделка с „О.“ ЕООД, сключена с управляваното от ответника конкурентно дружество, изчислена по прилаганите от ищеца цени, както и причинна връзка между извършеното деяние и настъпилите вреди.

По делото обаче не са ангажирани доказателства, че извършените от ответника действия са от такова естество, че са мотивирали клиентите на ищеца „А.Б.“ ООД и „Т.Ю.Л.“ – чуждестранно търговско дружество, регистрирано във ВеликО.ания, да прекратят договорните си отношения с ищеца или са осуетили възникването на такива отношения с ищеца, а „Ч.с.“ ЕООД да се е възползвало да сключи самото то договори с тях, докато страните по делото са били в трудово-правна връзка. А ползите, които евентуално са пропуснати след прекратяване на трудовото правоотношение, поради нереализирани търговски сделки от страна на ищеца, не могат да се претендират по реда на чл. 203, ал. 2 КТ.

Неоснователни са възраженията на ответника за липсата на отношения на конкуренция, тъй като и ищецът, и регистрираното от ответника дружество, са извършвали дейност на един и същ пазар по предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал и консултиране на работодатели и търсещи работа лица, който извод следва на първо място от обстоятелството, че те са предлагали услуги, които са взаимозаменяеми по отношение на техните характеристики, предназначение и цени, а на второ – че са предлагали тези услуги в границите на една и съща територия, които обстоятелства се установяват от съдържанието на сключените от двете дружества договори и на издадените от „Ч.с.“ ЕООД фактури, по които получател е „О.“ ЕООД, в които предоставените услуги са остойностени въз основа на техния брой, а не на база отработен час.

По отношение на дължимото обезщетение, следва да се посочи, че в Решение № 111 от 13.07.2010 год. на ВКС по т.дело № 935/2009 год., II т. о., ТК, е прието, че печалбата съставлява чистият положителен финансов резултат от конкретна търговска дейност, респ. от сключваните от търговеца сделки в процеса на нейното осъществяване. За да бъде определена чистата печалба от определена търговска сделка, от получените в резултат на сделката приходи следва да бъдат приспаднати всички разходи, извършени от търговеца по повод на реализацията ѝ. Такива са не само преките разходи, направени за целите на конкретната сделка, но и общите разходи, възникнали във връзка с обслужването и

управлението на цялостната дейност на търговеца. Общите разходи подлежат на приспадане от приходите, тъй като рефлексират върху крайния положителен резултат от реализираните сделки – в този смисъл Решение № 111 от 13.07.2010 год. на ВКС по т.дело № 935/2009 год., II т. о., ТК.

В разглеждания случай и при приложение на правилото на чл. 162 ГПК въззивният съд приема /при съобразяване на характера на договора за консултантски услуги, който е с продължително изпълнение, общия брой на фактурираните от ответника услуги – 14, приходите от услугите по цени на ищеца за 11 броя/позиции – 11 000 лв., така, както се претендират, с припадане на преките разходи за конкретната услуга и на припадащия се за същата относителен дял от общите разходи за търговската дейност на ищеца за периода на изпълнението на услугите/, че дължимото на ищеца обезщетение възлиза на сумата от 7 980 лв., до която и релевираната частична претенция се явява основателна, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както като краен резултат е приел и първоинстанционният съд.

Ето защо въззивните жалби следва да бъдат оставени без уважение, а решението на СРС – потвърдено в обжалваните му части.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 10.05.2021 год., постановено по гр.дело №52872/2019 год. по описа на СРС, ГО, 74 с-в, в обжалваните му части.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____